Els triomfs dels alçaprems.

(dos llibrets de Carles Reig i Morell)

Llibret u de confessions inevitables. Única manera d'anar de debò al cel.

La dona de davant meu, a l'altre cantó de la taula estreta i llonga, s'equivoca de carranxa. M'hi envia el peu descalç i em massatja la collonada, quan, per a traure-la del seu engany, li prenc a dues mans el peu, que no duu pas nu ans amb lleu mitja, i li dic, Que tens fred, oi? I es posava absolutament vermella. No sé pas si els meus veïns se n'adonaven, en especial el meu amic de l'esquerra, qui era casat i tenia la dona a l'altre costat seu, però que sabia que s'entenia amb l'altra, i era a qui segurament el peu massatgista anava destinat, a menys que... En tot cas, satisfet que no em complicava la vida, amb el meu acte sincer i ingenu, com sempre, que no em malicio mai malícies

de la part dels qui conec i tinc a prop, els pocs autòctons amb els quals he triat de conviure, només dels qui el malfio per sistema, autoritats, invasors i forasters, els miseriosos i els miserables de la vida, envers els quals cap mena de misericòrdia en general (casos particulars a part) altrament no se'm desvetlla.

(...)

Només puc encobeir prop meu els qui vessen sinceritat; són rars, molt rars; per això un cop trobats cal amanyagar-los al màxim perquè, amb llur aversió a la teua força anòmala pusil·lanimitat i inferioritat evidents, t'insultin i bescantin amb les més nues ni crues veritats.

L'abús verbal em renovella, m'apaivaga, em duu als núvols de la benaurança; em trobo, com més maltractat, desdenyat, abusat de paraula, que aleshores esdevinc tan mínim, diminut, merdoset, irrellevant (*insignificant!*), que ara puc viure sense cap por de sobtada agressió. Car quin déu se'n curarà mica, de qui soc ni què faig; *foteses!*

Els déus dels destins són molt envejosos, i gelosos, i no poden suportar els megalòmans, ni els tifetes i umflats qui es pensen que són qui sap què — i no sinó sacs de merda, és clar.

És conegut que els venjatius déus dels destins, són molt monomaníacs, i es diuen, constants la molt apropiada dita: «*Clau qui sobresurt, fot-li cop de martell*», i són els malparits claus, és a dir, els maleïts presumits dictadors,

tant se val, que moren ara, com els és degut, horriblement esclafats d'odi.

(...)

Davant la inevitabilitat de la mort qui tard o d'hora saps que et sorprèn a la darrera cruïlla de l'oblit, i t'arrabassa de l'ésser, mostra't tothora perfectament esperonat per les esmolades agulles dels esperons de la desesperança. Conrea'n la servitud amb assiduïtat i amb triomfant abandó. Que cadascun dels teus batecs de la baula trencadissa de la vida hi insisteixin. El mors! et mors! cada batec proclama, clar.

Les infernalment fètides molècules de l'escruixidora llufa que, col·lectivament, l'areòpag em dedicà d'ençà dalt el tribunal mentre em jutjava, m'atenyia els perímetres sensuals amb un devastador atac d'horda descordada. Com vaixell grotescament sacsat, i corrent erroni devers la més infame claveguera, n'acabava enderrocat, i completament adolorit, com ara atès en flagrant per un clau roent recte endins; tot epiteli rectal, fes pel clau, se m'encenia en flames, i em mentalment em demanava si mai més el podria fressar, amb raonable i tèbia concòrdia, com feia abans del deplorable incident.

Amb desimboltura i desdeny, elegant genet desvetllat, els ho retreus, tot i que saps que darrere teu el botxí amb la destral només espera el petit signe, per a, gens tardà, escapçar-te, i trepitjar amb esquírria la teua cirera ensangonada que ara rau rodolant fins als peus del meu astoradament mut cavall,

ara doncs esdevingut orfe i, amb demble incert, i rumiant les pròpies conclusions, partint vers la desolació del desert expect, que el rep com gola golafre i seca.

(...)

Com assedegadament asseguda cigonya dalt son cloquer, romans seduït per la serenitat de l'harmònic instant miraculós on re no et fa mal i el temps és magnífic... Fins que l'embogida tempesta, amb ses ventegades i llamps assassins, a la impensada, indefectiblement no esclata.

Pres enmig del vòrtex de turbulència, les ales se't desmaneguen, i caus, vençut — com d'altra banda prou era ja previst des que nasqueres.

(...)

L'ocasió fa el lladre, com l'ocasió fa el qui us empenyen a perdició.

Érem els infants al pati de l'escola a l'hora del recés entre classes, i era badant com ara un gat, hipnotitzat pels virolats moviment d'una papallona groga i blava, quan dos dels més fanàtics companys, l'Agnès i l'Enees, m'han empès forat avall.

A mi que sempre m'han feta una por terrible els forats negres de tota mena, aquell encara més, el pitjor de tots.

Era l'únic deixeble al pati qui no havia mai acceptat de cap manera visitar el paradís artificial de la nova religió portada per l'infant monstruós, aparentment d'un altre món. Era un nen lletgíssim. La seua cara no servava faccions, tret d'un penjoll curt de tendrum que li davallava del front i apuntava devers un forat negre oblong horitzontal a l'indret on s'hi haurien altrament situats els ulls. Per aquell forat tots els altres infants, l'un després de l'altre, al llarg de les hores lectives de gairebé tot el curs, s'hi havien voluntàriament immergits, i en tornaven, sense excepció, apàtics i elegíacs, gens propicis a ésser altre que mòrbids i bestials, com ara convertits a religions d'èpoques salvatges, servant vestigis de la prehistòria més carnívora i despietada.

I ara, per a la meua desesperació, jo qui no he tendit mai a ésser supersticiós, fastigosa i autodestructiva afecció, em veia, com ells abans, al fons de l'esfereïdora negror del forat a la cara de l'estrany, i al capdavall de l'amarg trajecte que no semblava mai prendre fi, prou espetegaves tanmateix a les sorres candents d'un desert sens fi.

Abruptament, acompanyat d'una fortor irrespirable, se t'apareixia el miratge d'un paisatge fredament clàssic, amb estretes avingudes sense arbres, i, arrambats als costats, una proliferació d'antigues estàtues d'Hiperíons apagats, fracassats, esquerdats i esguerrats, esdevinguts solament pedrotes que s'han tornades gairebé totes pols.

Me n'adonava així mateix que enlloc del paisatge no hi havia vista sinó eixutesa, sequedat. I que l'únic lleuger fanguet que s'hi veia era al peu de les esvellegadotes estàtues. Pensava «Estàtues qui sagnaren abans de disgregar-se...?»

I llavors prou. S'ha acabat. El forat m'escopinava, com si soc vòmit, al pati. El nen extremadament fastigós, el nen més fastigós qui mai no he vist, darrere meu, mentre m'incorporava, havia desaparegut. «On és el xiquet sense cara, algú l'ha vist...?»

—De qui parles? T'has amorrat avui massa al porró quan esmorzaves?

Cap dels malagradosos malparits companys me'n volia pas donar raons. Feien veure que em prenien per un tocat. Tothom s'havia tornat odiable i odiós, i es guardava el seu merdós paradís ben amagat. I era la malignitat de cadascú que els feia voler-te convertir a tu també al seu horrorós destí.

I tanmateix jo qui em pensava, il·lús, que un cop convertit a llur religió, on el paradís artificial era, és clar, tan indesitjable com el de les altres religions, m'acceptaven com a un dels llurs, és a dir, no pas enemic qui podien constantment empènyer als pous impunement.

I llavors prou, l'ensopida estoneta d'esgambi solitari havia finit.

(...)

Algú m'ha lliurat un mastegot mentre, ascètic, clapava al bosquet que prolonga el jardinet on faig d'anònim domèstic a càrrec parcial — car no hi soc l'únic emprat per a la tasca —

del bestiar.

La meua vulnerabilitat, mentre feia la meua acostumada *cura d'asserenament amb serenitat*, s'ha vista manta vegada destorbada mentre m'he adormit — car com dic ho faig sovint — al peu d'una soca de faig de la meua predilecció; de vegades un rat o una fura, o un os o un gos, o un rat o un gat, o un ocell qualsevol qui se'm caga damunt, m'han servit de no pas gens volgut despertador. Però mai un mastegot personal. I encara gràcies que no ha estat una ganivetada. Així que prou puc. Amb un ull de vellut i un mareig de mal de cap, i qui sap si arrossego una commoció conseqüència de la contusió que dic.

La dona t'ha tornat a atupar? — se'n fot en Marianna, un dels companys qui també s'encarreguen de les quadres — *o és la mula guita qui et tornava a ventar guitza?*

No estic d'humor per a tornar-li contesta. Esdevinc encara més opac que no mai, i la meua estimada opacitat n'hi ha molts que la troben excessivament emprenyadora. Ja és fotran. Però és clar que m'exposo, amb la meua repatània actitud, a més mastegots anònims i de trascantó, quan menys te'ls flairaries ni temeries.

Potser em fotré l'avergonyit i confessaré als qui em coneixen i em detesten que em penedeixo d'ésser com soc, però que pateixo d'un trastorn cerebral que em ve dels tacons que em fotien a casa quan era petitet, abans no en fugís, o me'n traguessin (la memòria del traumàtic partir de casa és confusa; potser que hi amago una veritat massa terrible; en el qual cas, encara soc més ruc que no em penso que soc, car qui es vol exemple d'idiotesa perquè hi remenin aquells farsants, els maleïts psicologistes i psiquiatres? — els psiquiatres són els pitjors dels iatres, i mira que n'hi ha de

dolents! — però els de més, si més no, s’especialitzen en parts del cos que si fa no fa existeixen, que no són empescades gratuïtament pels venedors de falòrnies — com ara allò de la inexistent ‘psique’).

Els ossos del meu crani no juguen ni casen ni collen prou bé; els sento bellugar tots sols, i llavors fan aquell soroll de grinyol, de garranyic, de trencat i fregadís; prou que ja me’ls havien desconjuntats amb les barrades que em foteren de petit, però el mastegot al bosquet ho empitjorava, ara res no sembla saber-se conjuminar mica. El cervell hi deu ballar perillosament — ossos punxeguts, clots novells on menys te’ls creies — un cervell en doina. Com sempre, però empitjorat. I raonant més i més desconcertadament. Un cervell penós i impecuniós, per a llençar-lo i ficar-ne un altre — un de mul guit — o del porc més porc de la soll — o de faisà, o de paó, encara doncs més fantàstics — el bestiar rai — cervells collonuts, sòlids, robusts, sense psiques ni merdegades semblants. Ai, envegeta. *Qui en fos un altre!*

I al capdavall més ben tractats que no els presumptuosos bípedes, carrinclons, tifetes, datspelcul.

Si fos eruga, amb un cervell com el meu tot atrotinat, quina mena de crisàlide més horrorosa! Renaixeria encara més desgraciat! Qui vol renéixer? *Cal ésser gamarús!*

Vull envellir amb una mica més de gràcia i anar-me’n a l’altre barri més elegantment. Per això he desaparegut. No sé si els altres domèstics han trucada la bòfia ni si han regirat el bosquet per a escatir on devien els meus preats assassins haver-me sebollit d’estranquis.

El ritme del tren, com batec coral, m’harmonitza, m’afavoreix en el recobrament de l’equilibri. Un viatge que

era la meua vidiella devers una naixença i doncs més harmònica... *Sortós que és hom!*

La qüestió d'ara endavant és — *decidit!* — de no haver de bellugar gaire el crani ni de fer treballar en re de debò fortet, és a dir, massa greu — la gravetat és un invent mentider —, un cervell precari que vol doncs força descans, serenitat, i migdiadetes molt sovintejades, i no cal dir, bon nodriment — que a l'hora de cagar la funció es tradueixi en plaer ocult, i que tot sigui llavors de debonet glòria.

Glòria infinita, tu, i tant. *Qui ofereix millor?*

(...)

Vanitososets com cal, ens congratulàvem pels palpitants costers, tot corrent avall. Havíem, dalt, sense haver-hi fetes tanmateix gaires estaries, un partit de futbol contra els veïns enemics, abjectes hipogonàdics subjectes; i ara, car no volíem pas que se'ns encomanés llur ràbia ni enveja, ni al capdavall llur odi assassí, i encara menys en un dia de victòria gloriosa com avui, rient, rient, ens n'allunyàvem cames ajudeu-me, fins al nostre inexpugnable campament.

Érem zíngars, i al nostre duar els ancians caps de colla ens arrucaren de valent. «*Ara heu provocats els bàrbars, i vindran en horda de nit a cremar-nos-ho tot. Ja sabeu com són d'irredimibles bestiotes*.»

—Què havíem de fer? Deixar-los guanyar? Impensable, nois! Al contrari, hem d'aprofitar totes les avinenteses per a

rebaixar-los els deleteris fums i deliris de llur absurdes vel·leïtats de carrinclona superioritat.

Teníem raó, però partírem tots plegats abans no enfosquís. Els camells remugaven, no gaire satisfets; es prometien una estaria més llarguerudeta; devien pensar, amb raó, «Sempre ocupats, massa poc descans; si poguéssim i en sabéssim, prou faríem vaga i tot».

Els qui sabíem camell, els compadíem i amanyagàvem, «Aviat trobarem un altre indret tranquil, això rai; prop d'un riu net i tot; veureu.»

Poble perseguit, els zíngars sempre som prests a canviar de lloc; tots els llocs són prou bons si hi sobrevius; no confiïs però pas mai que l'enveja rabiosa dels bàrbars no és sinó un altre foc d'encenalls, una altra de tantes de dèries cacoètiques, clericals, de crèdul qui viu en un entremon de fantasia, on re no és realitat, i que quan els passi la dèria, doncs, i se n'agafin a una altra, ni se'n recordaran, de tu; no, al contrari, són obsessius de mena, i et volen anorreat, per inferior, per incrèdul, per infidel, per bord, no fos cas que, intocables, com som, reeixíssim tanmateix mai a empeltar-nos com mals microbis en llur risible noció que ells són purs de sang, que ells són dels déus els elegits, i un camí contaminats amb la nostra sang, es tornarien monstruosament grotescs, inelegibles per a entrar al paradís que indubtablement els espera amb candeletes.

D'on trauen les folles idees, et demanes, aqueixos ridículs idòlatres qui adoren tòtems i d'altres ninots pintats, sovint plorosos i cagant-se de pena, i es creuen nogensmenys tan meravellosos, i molt pomposament es fan dir ells mateixos 'cretins'?

Llurs cranis són taüts hermètics on llurs enzes cervells sobreïxen de nocions idiotes com de larves fartes. Miren sempre enrere, s'han creguda aquella falòrnia infame que en diuen història. I allò els encadena com a mig degollats ostatges al celler més fons i resclosit, com rats enclins a rosegar incessants els mateixos tendrums de mites salivosos, i vomitius de tant mastegats per generacions predecessores.

En canvi, nosaltres, els ulls sempre endavant, territori que descobríssim i hi plantéssim els nostres estendards al voltant de les tendes, punyets ens l'estimàvem, per nou i per nostre, pel que durés l'aventura. Ara, això clar: per què es creurien que els el retríem sense que abans, metempsicòtics, no ens haguéssim tornats lleons i lleones d'urpes fermes i obliqües? Quin dit es mamen?

Ara, si llur horda filargúrica era massa farcida, i vèiem que portàvem doncs les de perdre, amb una exhalació ja no hi érem. Amb voluptat, travessàvem rostolls i guarets, i serrats i glaceres, i els perdíem, horrorosos, de vista, i llur sentor de carronya ja no la percebíem, i ens afermàvem a la nostra novella pàtria, on, qui ens hi volgués desallotjar i eventualment anorrear, hauria de lliurar-se a una despesa desastrosa i fútil, car al capdavall no els servia ni de merda, car, on fórem ara, qui ens hi trobava...?

Sobreviure és allò que compta, i si ens clouen l'accés pertot, i ens negarien així mateix per les vies oceàniques amb barques molt més goludes que no les nostres, i si les ordres contra nostre són les habituals «*Hom els occeix tots plegats, i au*», no caurem pas al parany de creure'ns herois de re; ens fondrem a les fondàries, per grutes i espelunques, i esperarem que les centúries, on inexorablement guerrejaran entre ells fins a les recíproques anihilacions, no s'escolin per a tornar a eixir a les diverses superfícies, únics invictes.

(...)

Comptava ja nou anyets i vivia emprenyat. No hi comprenia re. Com pot la casualitat haver estat tan graponera? L'univers sencer quin desastre total! Com un altre inadaptat malacopterigi perplex, me'n record que, caminant de musica cap al cau, em trobava amb aquells especialistes de les estadístiques i de les químiques diverses del que els pagaven perquè investiguessin amb els diners dels qui no en donaríem absolutament re per a assabentar-nos-en.

Els malignes ricassos qui paguen els científics perquè ens assassinin amb més facilitat i més a l'engròs són els meus enemics. A la gent cal deixar-la tranquil·la. Prou feina tenen amb la merda ingent d'haver tinguda la pega d'haver nascut.

Així, aquell vespre, encara hi havia vora les rutes certs cenacles secrets, amb bruixes i bruixots de trucalembut, qui t'escateixen, amb creixent indignació, crec, una cosa o altra d'insignificant, fa l'efecte que els ingredients atmosfèrics, correntment empestats per les benzines dels esbojarrats trànsits que els passen per les vores; s'ajuden, a part de qualques instruments entortolligadissos, amb les forces malèfiques (és que n'hi ha d'altres? no crec pas!) del més enllà, és clar, i, com a arcà pagament per llur immodèstia, la tempesta els esclata als pebrots, i se n'adonen que aquell capvespre molt fluix de molles van els sempre pigres i bugres déus dels núvols i més amunt — els pets els retrunyen pels aires com trons transcendentals...

«*Què deuen voler-nos dir amb llurs massa místics, misteriosos, sortilegis, eixarms, i d'altres difícilment interpretables invocacions màgiques, i objectes ungits, penyores, encanteris, talismans...?*» — fan, pampanes dels ous. Cal ésser pàmfil, collons!

He corregut per a no mullar'm. Arribava tanmateix al cauet xop, i amb una fam de caldeu.

Millor deslIorigador a la sevícia i crueltat de la fam ? Menjar, home, menjar!

Esguardéssim enyorats el nen de nou anyets tot emprenyat qui nogensmenys es llença feliçment al plat, i l'opípar tiberi se li ennuega i tot («*Gag gag...*» — fa tot vermell).

La bonior de la tempesta s'empetiteix fins a desaparèixer, tret que el corrent elèctric no ha tornat. A les fosques, sentia de sobte la temptació glacial d'un xipolleig astorador. El blanc tovalló s'aixecava de la taula i es tornava uniforme de fantasma exuberant. *Buu buu...* — feia, com farien després els espectadors quan els presentava cap miserable obreta de teatre.

Gens poruc, com nadó eixit de l'ou amb tots els atots larvats al seu bagatge genètic, he pres el ganivet de taula, fàcil de trobar, car força febrit i doncs ben lluent, rellueix en la foscor i tot, i al tovalló li foto un reguitzell de traus.

Em venen a la memòria els 'arquetips' de conflictes avials guanyats per la nostra tribu. Només ens tornàvem malfeiners recentment, massa envaïts pels veïns intrínsecament imbècils. Tot i que encara som vius, i qui sap. Més val ésser la darrera merda que no pas el no re més no re de tots. Si els podíem desarrelar de soca-rel en un

tomb de circumstàncies d'aquells que foten verament goig, i aferrissats, com dic, els arrencàvem i, llavors, com llenya infecta, els cremàvem perquè no en romangués ni cendres, amb la Sílvia, en Fœquinel i en Valeri, el quatre del quartet, que tocàvem sempre les obres més abrandades dels musics més esventats, somiar no costa gens, sobretot una nit a les fosques, sense llum.

(...)

Impertorbable com queixal impol·lut i boiant, m'aixecava impertèrrit contra els vents — i tantost despentinat m'amagava rere els paravents de les amables prostitutes amigues de ma prostituïda mare.

Que bé que em tractaven sempre! Em semblava tindre vint molt afectuoses mares. Em deia, prou puc, els altres marrecs no tenen sinó, a tot estrebar, una sola mare. Segur que m'envegen desesperadament. Es veu que he nascut amb la floreta al cul.

I precisament el cul era allò que més em tocaven ni acaronaven més tard els mestres i els capellans, i tothom em tenia de preferit del culet eixerit i els collonets perfectament ovaladets i manyacs, i sempre agraïdets. No hauria d'haver crescut mai. Ara les coses costen molt més, i ningú no em pren com a joguina i em fa tothora la farina ben blana.

Visc en l'enyor més pur d'aquells dies de la tendra infantesa on tothom m'estimava. Aleshores m'hauria d'haver mort — tan feliç. No pas com ara, on les hores fosques i amargues

s’amunteguen, traïdores, bares.

(...)

Hi havia una epidèmia de penjats al veïnatge. Les velles porta-llatzèries, negres com els pots de pega, qui tan contentes i satisfetes comunicaven per les botigues les repetides morts esdevingudes les nits prèvies. Allò era un col·lapse de minyons eliminats per mà pròpia (per coll propi) sense més ni més.

Em va sorprendre i emprenyar extraordinàriament assabentar-me un mal matí de la mort per penjament del meu amiguet, el tendre escopòfil Pauet Lesguard, qui tan amava d’espiar, sense fer-se notar mai mica, les senyores en situacions íntimes. No m’ho podia creure de cap sospitosa faiçó que ho presentessin. Ho trobava impossible. Un marrec tan enamorat de la vida. Em flairava joc brut.

I amb perill que em pengessin em bellugava de nits, sol i de dol, i em tornava escopòfil, i eren les mateixes velles porta-llatzèries qui penetraven les cases amb ninots de la superstició devota i, de cop-descuit, assaltaven els minyons més espatotxins i els executaven expertament passant-los pel coll una corda amb una baga escorredissa.

No ho podia denunciar obertament. M’hi jugava la vida la nit vinent.

Em feia sobtadament escriptor i penjava els meus pasquins acusadors i perfectament demostratius les nits més fosques i

rúfoles, en acabat que les botxins no tornessin de cometre un altre assassinat, que celebraven sempre amb xampanys i panellets.

L'èxit dels meus escrits és clar que, en fer-me grandet, no els he gaudit mai. La vida esdevé naturalment insatisfactòria i diria que un mer desencant continu.

(...)

Hi ha matisos a l'apatia; la depressió que et causa la deterioració general de l'ambient i la massificació creixent dels badocs qui tot ho espatllen, és diferent a la que et causa quan veus amb consternació que va debò debò, que el pressentiment pren realitat, que no ets ningú, i encara menys que no ningú, que no tens veus, que ets ínfima minoria — un altre insecte vingut al món a fer la seua efímera feineta — que te n'adones, doncs, de la teua fútil existència, amb la progressiva (car tot allò que és progressiu és pitjor que allò que, molt més auto-regulat, hi havia abans) (i que tot allò que és planificat tècnicament és criminal), amb la teua, dic, progressiva insignificança mentre t'atanses ineluctablement, amb la gradual degenerescència pròpia, a la mort.

Quan amb en Pauet Lesguard anàvem al circ, el circ hi era autèntic. Els pallassos podien dir les veritats tot rient rient, la censura no era esclafadora com és ara, i els elefants i els tigres no eren malaurats invents tecnològics de fortes lluminàries que s'encenen i apaguen abruptament i absurda, i de sorolls eixordadors de bocins de ferralla que

constantment col·lideixen amb més ferralla — misèries electromagnètiques que tot plegat t'agredeixen ulls i cervell.

Més important — quan ens n'anàvem a banyar o a pescar a les sèquies, l'aigua hi era prístina i les bestioles abundants i divertides d'estudiar detingudament. Tot un miracle autèntic, també.

Ara tot s'ha acabat. Tot (tant la natura mateixa com la vida natural dels existents), tot enverinat pels tecnòcrates — irrellevants obscurs inútils insurgents, fanatitzats per dogmes erronis, qui, naturalment, tot ho malmeten.

Quin fàstic de viure sota els planificadors i els dictadors estúpids d'allò que cal pensar i fer. La pitjor, més agressiva, xurma mana pertot.

Sap molt menys greu ara, haver de partir definitivament. Si més no, saps que tot el que pot dur el futur d'un món esbojarradament esventat mala via avall, pels tecnòcrates robotitzats, és més horrorós encara que no el que ens ha portat fins ara.

D'entre tantes de fictes èpiques panacees, trobes solaç en el fet que l'única autèntica aviat s'instal·larà al cor de l'esfèrula...?

Poséssim que llavors el foc magnànim inaugurarà el caos roent que tot s'ho cruspeix, el rèptil merdós i el depravat prohom inclosos.

Els exigents somnàmbuls qui mai no hem entès re (massa hipersensibles, i doncs adversos al gregarismes sorollós i repugnantment enlluernador), perquè trobàvem incomprensible tanta d'estupiditat de només persistentment

fer mal, veurem arribar les nítides espurnes com espontanis fluids de la bona salut, i confiarem gratuïtament, i sense cap garantia, en la nostra faisó de viure sols i separats en llocs dels més inaccessibles...? I de servar per això vida i ulls per a encara albirar, en acabat de la conflagració que tot s'ho enduu, com la llavor reneix i novament teixeix, amb prou delit ni deler, un arrelament novell per a assajar, a pleret, de recomençar en un altre intent de bona voluntat...?

Quins nous ens en sortiran de tot plegat? La cobejança, l'enveja, la penúria, la manca d'higiene mental i corporal, tornaran a ésser les soles receptes de capteniment acceptables...? Hom s'ho tem, però al capdavall, és clar, insignificant insecte, què sap hom...? Ni borrall.

(...)

Covant assíduament damunt piles obscenes de llibres, va agreujant la seua erudició fins que, a la fi, ni ell no s'entén; esfereït, crema els seus ous (o les seues caguerades, tot el mateix), els seus llibres tan erudits que no volen dir re; quin desaprofitament! quin balafiament més ridícul ! quin bany sobreïxent de superfluïtats!

—Què hi voleu fer? — em diu — soc un lletraferit; els llibres em sustenten, i en els llibres hi visc.

—Ni hibisc ni malví, botifarra! — li dic, perquè soc un ignorant i un poca-substància, i de vegades et fa gràcia de vantar-te d'allò que ets, encara que sigui tan 'negatiu' (que òbviament per a mi no n'és) com això.

(...)

Érem els únics al poblet de muntanya qui de lluny en lluny llegíem premsa estrangera que trobàvem abandonada a les platges de la costa quan hi anàvem, i sabíem que l'home qui es disfressava de capellà de davant ca nostra era l'assassí en sèrie de mantes de pàtries qui de vegades també havia estat conegut amb el nom de Lènnox.

Havent sentit un sorollet que es filtrava per la finestra ajustada, aquella matinada encara tota fosca, albiràrem com el capellà Lènnox sortia de la seua torreta, vestit amb sotana negra i amb capell ample d'antic capellà que li enfosquia el visatge.

Qui assassinaria en Lènnox aquella nit...?

Érem a l'època maleïda on la mateixa funesta dinastia dels borbons assassins i genocides de sempre, als capellans els ho condonava tot, sempre eren considerats innocents de tota malignitat, cosa que els capellans aprofitaven fins al mànec. No veies mai enlloc cap capellà contrit de totes les maleses comeses; al contrari, detentors de la 'veritat' es permetien en públic totes les barbaritats.

Es veu que aquella nit, a un petit mas de muntanya, una vella hi agonitzava. El capellà hi anà a salvar-li l'ànima, i al mateix temps assassinà la neta quan aquesta sortí amb ell fora per a acomiadar-lo, molt agraïda. Ningú no sospitaria

del capellà assassí en sèrie.

Només l'Elvireta i jo qui aquella matinada fórem testimonis de l'esdeveniment. Com el publicaríem sense fer-nos assassinar per les forces de l'ordre...? Aquest era el nostre dilema.

Hauríem pogut escriure pasquins i penjar-los de nit. Però segur que ens enxampaven perquè érem els únics llegits, i els llegits no sabem redactar com pastors i pagesos qui amb prou feines i en realitat gairebé mai saben de lletra; els lletrats del règim del dictador malèfic segur que trobaven indicis de feina educada en les línies aparentment maldestres dels cartells denunciadors.

Trobàrem que la solució, nosaltres qui coneixíem perfectament el nostre meravellós paisatge, era la d'esperar l'efemèride gloriosa on el pròxim assassinat de l'assassí Lènnox fora el seu propi.

Ens adonàrem, observadors de mena, que assassinava les nits on el vespre es fotia a la fonda un àpat immensament pretensiós i que, engreixinat fins a les ganyes, i una mica trompa de tant de vi que l'afebleix físicament i al mateix temps l'esperona en la seua tendència matadora, sortia, sense pagar mai, a preparar-se per a la seua sumptuosa cerimònia.

Sortírem també nosaltres, vestits d'exploradors naturalistes, amb salacots i salabres, pretesos caçadors de falenes i d'altres insectes nocturns, com ara els magnífics escanyapolls, i els ganivets imprescindibles per a desencallar traïdors enginys de captura, paranys de ferros inexorables per a atrapar cruelment pobres bestioles conservadores de l'equilibri ecològic entre les espècies a la natura, ganivets, un

dels quals, no diré quin, escanyà l'assassí i àdhuc l'escapçà, per a bona mesura. Aquell ganivet sense empremtes anà a parar a un sifó en ebullició contínua d'una de les sèquies primitives, i qui se'l trobés, al cap de les èpoques, en què re políticament no ha canviat sinó per a pitjor, si això llegeix, ja sap d'on ve. I si és persona de bé, que el guardi de penyora per a dir-se que l'alliberament (que és alliberar-se del mal) sempre és possible. Car l'esperança d'alliberament ens assegura poble mai moridor, per molt que ens maltractin ni pretenguin d'esborrar'ns per a l'eternitat. Les nits han d'ésser nostres.

(...)

Ens tornàvem assidus micòlegs.

Les forests són llavors el nostre aromàtic saludable indret de fixació. No som pas (mai del món!) dels qui foteren el fatal mal bargany de canviar la bona vida del bosc, lluny de les àrides pol·luïdes metròpolis subjugades pels uniformats i les místiques maquinacions dels perillosos bruixots, pels rucs ruscs d'habitants pollosos i sovint infectes.

Tantost com la teranyina de l'alba no es va encenent, ja eixim, faci bo o dolent, a cercar-ne, vull dir, és clar, bolets, dels millors i dels òptims, i dels pèssims i pitjors, promíscuament, car tots es valen, no pas per al festí gastronòmic per a després, ans per a l'estudi de llurs estabornidorament diverses propietats que poden impactar tant en el cos com en l'esperit.

En un qüern adientment durador, hi anem prolífics apuntant, amb precisió científica, sense impertinents oblits ni enigmàtiques opacitats, sense solecismes ni mimant ingènuament les ximples diendes dels oracles claferts de falòrnies, sense concessions a la vulgaritat, doncs, les ineludibles més característiques virtuts de cada element trobat, tant se val l'aparença o façana, ni que sigui trenquívol o efímer, ni coriaci o codolenc, que corcons se l'estimin o l'avorreixin, que els animals dits superiors els escarneixin o els adorin, re no ens barra perquè continuem, monomaníacs, la feina, maldant a tot estrop per a engrescar-nos a penetrar-los, mai incrèduls, els més ocults de llurs atuïdors secrets.

Érem en època de conflicte bèl·lic (un més! — i ens els preníem tots, com és conegut, amb abundant derisió, car les raons per a les matances sempre són ben magres o inexistents, i només s'escauen, tot filòsof comprèn immediatament, pel narcisisme repel·lent dels estúpids dirigents de cada nació inextricablement opressora, tirans fastigosos qui, com hem dit milers de vegades (sobretot a intel·ligents rajades i moixines, i a enginyosos peixos abissals, i als lúcids eixams d'abelles i als cerimoniosos virolats ocells selvàtics), només es mereixen l'assassinat sense compliments, tantost no han pujat al lloc on decretaran el sacrifici dels pecs més avorrits de llurs merdosa existència — no hi ha remei).

I érem, així mateix, els típics cínics quotidians ictiòlegs qui protegeixen immenjables fòssils dels més enfonsats eons, i als àpats, entre ells, amb escafandre, xarrupen vi vulgar i hi duen a ignició els ostatges del jorn, i així hi estupren musclos il·lusos i virginals, i per sopar a casa s'acontenten amb uns honests tenaços tendrums de pops, i uns altres

rostits hipocamps d'amanit.

Amb bolets (especialment els qui més agraden a caragols i llimacs, grans gormands), i amb fruits de mar dels més exòtics, prou podem. La part negativa és el massa tip que de camins no anem. Àdhuc estesos amb enorme lassitud al tendre matalàs, hi trontollàvem i hi ensopegàvem amb tota mena de robusts i pròspers obstacles que ens sortien molt imaginativament de trascantó.

Les dones llavors ens feien sovint requestes idiotes, comesa a la fallida, ens diuen potser que requereixen (pirotècnies de la inintel·ligibilitat) una miqueta d'amor ambre, és a dir, bategosa i inquietant com quan el Solell es vol fondre auto-consumit pel foc. O ens recarà tot el que ens roman de fosca existència.

I llavors la foscor remarcable on només els malaurats més malastrucs no s'endeguen a experimentar amb aquells episodis desencantats on (segons les purulentes publicacions «del cor») les icones cometen els pitjors, més indecents i ultratjosos excessos. Quin fàstic tot plegat. I no serem pas, científics molt saberuts, atrapar pels paranys del cony.

Ens somiem, al contrari, herois dels esplets i proeses del duler qui coratjós s'encimbella on l'atmosfera perd les de més de les patologies, i escolta llavors si hi ha gaire denuncia de manca de salut en les orquestrals monotonies dels seus ramats, i alhora persuadeix, amb el canó del seu rifle a repetició, serps, voltors i llops golafres que més els valdria (s'hi juguen la pell) d'abstindre's d'atacar, com maleïts invasors. Ja els coneixem.

(...)

Ens férem autors d'obretes humoristes (sovint anihilades pels abusius brutals censuradors de sempre).

Ens congriàvem als xibius més lúgubres i perillosos, i dardant amunt i avall com titelles de fil, garbellàvem ocurrències espurnejants i desballestades, i creàvem abracadabrants martirologis sobre màrtirs de riure en lloc dels fastigosos irrisoris màrtirs, grotescs i gargolescs, missaires i merdaires, dels malèfics poders religiosos i momiescs, provinents com pudor de putrefacció i infecció de la cripta infame dels perennes desgavells aristocràtics.

Xarrupàvem acerbes llepolies i, amb seriositat funeral, redreçàvem greuges, mentre la monstruosa esfèrula no es desintegrés del tot, tot actuant amb zel indestructible al joiós teatret.

Eixíem els insolubles moixons a tall d'estaquirots amb la cua penjant — la cua essent és clar la nosa del clisteri clavat al recte — car havíem estat cridats sobtadament per l'espectacle quan érem en el moment precís d'administrar-nos-el, i de moment no dèiem re. La nostra llengua era prohibida. La nostra llengua, tants d'anys interdita, patia de claustrofòbia, i aprofitant que fèiem uns badalls gargantuescs, on ensenyàvem la gargamella, el canó de l'estómac, i àdhuc, més avall, els enfeinats budells en llur severa cerimònia de la transsubstanciació — transsubstanciant les substàncies ingerides en la substància merda — l'únic per al qual els animals servim — per a omplir la periclitant esfèrula en merda fins a les coronetes – la

llengua, dic, agafava ales i fotia el camp, exiliada com tots els bons nostres poetes, ara orbitant per mons remots, on les covardes incursions dels nostres obsedits enemics per a dur-nos encontinent a l'anorreament, no hi atenyen, per molt que ho intentin, voltants que som d'artefactes tàctics que, tantost no els ensumen o senten, sollats de fanàtica merda i renegant en llur dialecte repel·lent, espeteguen i els astoren i els petrifiquen on llavors prou són minvats ràpidament pels elements i pels cops de maça que, molt solaçadament, de trast en trast — només de trast en trast, car àdhuc llur pols és deletèria i ens aixecarien al·lèrgies — tan al·lèrgics que sempre hem estat a llur horrorosa proximitat!

(...)

Queia la nit i començaven els delicats soliloquis d'una meravellosa superfluïtat d'harmònics insectes. Romaníem silents bo i gaudint-ne, millor orquestra mai inventada.

Som de vacances i somnolents sota els faigs, solíem ésser sol·licitats per uns refilets de theremins que provenien d'un casalot abandonat, de no gaire lluny d'on érem. No pas que hi vinguessin esclafits de cap xafarnat amenaçador. Era més aviat una estranya hemorràgia de sons punyents, com els que acompanyarien potser un arreplec de trivials bruixots promíscuament arraïmats en estels pentagonals dibuixats a terra, i alhora entonant aquella carrinclona farsa de mots tabús que comuneixen (o convoquen) ridículs 'esperits' i 'dimonis', qui els ajudaran a fer mal al món, com si els calgués mai, als animalots humans de tarannàs criminals, ajut de l'inexistent 'més enllà' per a fer maleses rai, i cometre

d'escreix tota mena de folles bestialitats.

Decidírem aquella nit d'atansar-nos-hi amb precaució. Passant per rònecs passadissos foscs, al cap i a la fi fèiem cap a la sala ampla. Era transformada d'estranquis en una biblioteca, es veu que per als qui llegien llibres 'prohibits' pel règim, i els amenitzava l'estona, amb el fi sorollet d'un theremin, un home barbut, d'edat molt avençada, qui sense tocar-lo els el 'tocava'. Tots els altres, bibliotecàries i llegidors, eren femelles. Dones locals qui, cascuna amb una espelma, llegia un volum o altre. D'on venia el corrent per al theremin, no ho escatíem, tot i que suposàvem que de qualque portàtil bateria.

Me n'adonava llavors d'un detall moderadament monstruós; tant el parell de bibliotecàries com les set o vuit lectrius i electrius eren admirablement, elèctricament, mamelludes.

Li ho anava a comentar en un xiuxiueig alhora burleta i envejós a l'amic Ignasi, quan, misteriosament, la desena de dones, quelcom, una força vaporosa, les espitregava violentament; llurs enormes mamelles saltaven alliberades. I llavors miraculosament esdevenies autònomes, esdevenien estortes, lliures, i es tornaven esferes considerables. Eren boles blanques gegantesques, il·luminades per una tènue llum interior, i semblaven llençades contra nosaltres. Les grans boles tanmateix, rai. Eren evitables; quan les veies arribar, abans no t'atenyessin les esquivaves.

La cosa es complicà quan, sense explicació, les boles es tornaren cubs; uns cubs blancs que refulgien grisament i que no els evitaves pas ni que volguessis, eren com magnificats peus d'ogre mecànic que se t'atansessin ineluctablement. De sobte l'Ignasi, l'altre intrús, fous absorbit per un dels cubs, hi desaparegué esgarrifosament, cridant horriblement de

pànic, d’ofec, de terror.

«Fi dels dies que se’t donaren, noi! Tururut dotze hores per a tu! Bona nit t’empari, i au!»

I ara, estrabul·ladament tramesos cap a mi, sis o set cubs mal tips s’amanien a devorar-me. Els cubs, cadascuna de llurs cares, potser totes, podia amagar els queixals que em trituraven. Eixia a l’esgalabrat balcó, darrere meu hi tenia un cub tot a prop, i a cada cantó del balcó me’n venia directe un altre; tots tres ensems se’m deglutien en un terrible esclat, on tothom espetegava a l’uníson.

Ara era eu qui s’esgargamellava de por.

Malalt, em trobava estès a dispesa, i la mamelluda dispesera em deia, enfellonida, que callés, que despertava tothom. Que ja n’hi havia prou, que fotia les nits de tothom a perir parteres.

L’endemà em vaig atansar al barri de l’Ignasi. No gosí anar a cals seus pares. No sé pas què em temia; que m’acusessin qui sap de què.

Una veïna, quan li vaig demanar si sabia on vivia un noi de la meua edat qui es deia Ignasi, em va dir que pobrissó havia desaparegut aquell estiu proppassat, mentre feia de voluntari de no sé pas quina organització estranya, de caire polític, crec, o bèl·lic, no crec pas que religiós, però qui sap, tot és possible, a una qualsevol de les més remotes illes africanes. Sí ves, els camins del destí... noi... són inextricables.

I amb allò anava ben servit.

(...)

Nautes ardits de les hores amargues. Hi érem els cinc, les germanes Júlia, Sílvia i Jèssica Col·lotti, l'Enruc Enroca, i jo. Com érem joves ens arriscàvem en empreses i proeses, on sovint patíem, sense plànyer'ns gaire, turments a lloure, i ens trobàvem llavors, més tard, als propileus dels llimbs definitius. I tanmateix també ajornaven la data de l'anorreament personal al darrer instant, on assolíem de persuadir esplèndidament les forces qui ens atreien vers els trencs de les fraus sens fons, que no els valia la vida pròpia, car érem per la nostra jovenesa explosius, prendre'ns la nostra.

Ens assèiem com mandarins, i ens pentinàvem els xurrimpàmpols, i la molsa que creixia sota els nostres peus es tornava encara més dolça, i ens menava directament a les fonts dels sucs excel·lents que ens apaivagaven totes les recances, i que dels conflictes absurds en feien miques insignificants, i gaudíem llavors més a lleure del nostres estatus, i adelitats xiulàvem fragmentàries peces d'òperes opípares, que, per aquelles coincidències magnètiques que sovintegen a les òperes magnes de les odissees homèriques, eren per a tots cinc les mateixes. I allò era viure! I durà fins que no esdevinguérem ràpidament ancians, i la mort aquesta vegada no perdonaria pas.

Per darrer camí, tempestuosos, els melics ens sortien de polleguera, i obrien llurs calaixos estrepitosament on normalment havien estats obedients presoners. I rebotien pels terres esquerdats dels esvellegadots palaus. Allò era un

escàndol. La resta del cos es destrempava totalment. Re no rutllava com cal.

Nautes amargs de les hores ardides, moríem molt lletjament. Quins fàstics de cossos! A les taules d'operacions, les anastoles les erines les exposaven, i tot, part de dins, hi era un merder, que la pell, fent de tramposa façana, tota la vida prèvia amagava. Cossos hipòcrites. Hem de morir com cuques esclafades. Els nostres glabres visatges havien esdevinguts horrorosament tràgics. Allò havia estat viure. Enganyats i enganyant. La natura no ama sinó les pedres. «Eren herois», deien les suaus estàtues, i ja no érem mai més glabres. L'anastola se'ns servava sola. N'Enruc Enroca tingué un atac de riure. Digué, embogit, entre rialles, alhora trepitjant finalment la seua incessant harmònica: «No esclatarem en pols sinó a l'hora on la terra mateixa no esclati, feta repel·lents xixines. *Ecs!*»

{{ (l'anastola és la separació entre els marges d'una plaga o nafra) (l'erina és l'instrument de cirurgia consistent en unes pinces petites que serveix per a subjectar les parts sobre què s'opera, i apartar-les de l'acció dels instruments de dissecció) (en escultura, l'anastola és el petit xurrimpàmpol com el que porta clàssicament el dèspota Alexandre) }}

(...)

Lívids, lúgubres, vastament augmentats, fantasmes dels adés pròspers i tanmateix foramidats escarabats negres, morts si fa no fa recentment, sovint en circumstàncies

tràgiques, i encantadorament sebollits en solemne funeral per simpàtiques nenetes qui tant no se'ls estimaven, em venien a l'esment quan veia els 'meus' patètics cohabitants, sotmesos als capricis de la pesta sempre imperant dels invasors, raptors repulsius, fauna de rars, lleigs, mal xerrats, fenòmens tremendament inquisitius; indecents paràsits, calia foragitar-los de llurs fètids reclusius recessos i aigües estantisses on tot eren cadàvers i infectes deposicions. D'on eixia, fantasmal, una musica atroç, greument rabiüda.

Nosaltres qui, amb tremp idíl·lic, volíem continuar esguardant els xais de lleure constant, i contemplant els pagesos ocupats en les diferents consolidacions de les collites.

Sense cap altre incentiu ni esperó, ni vàlua que ens acomboiés, cert que cascú dels perdedors ens delíem per allò més exquisit i, ressentits, aleshores tot ho trobàvem nogensmenys fat, insípid, i era llavors on inspiracions clandestines irrompien en irrupcions obscenes, i renaixien les expectatives de trofeu, i ens aixecàvem, bel.licosos i armats (*com cal!*), i cridàvem aürs i desperta-ferros i, enfortits, ens declaràvem mai desconfits, i sempre ardits, sense cap de les crues roents reptilianes gelosies, ni rosegadores enveges, i com qui es prepara, catafracte, per la imminent col·lisió dels oceans, eixíem als camps de batalla, que brollaven alhora arreu del paisatge adés suara tan pastoral.

Car amb armes adients, no hi ha invasor que no sigui de mantinent expulsat. Que se'n torni a la seua soll, amb la baioneta al cul. I alleri el nostre territori a continuar, a fer com sempre, a ésser amb seny ordenat, i que així, sense més dels seus maleïts, pestífers, impediments, refloreixi ben de grat.

Incandescents, davallàvem, amb la Júlia, pels agrests congosts, junt amb d'altres muntanyers improvisats, i, a l'encop, enmig la nit, havent passat el torrent a gual, atacàvem sense cap avís els quarters militars dels intrusos criminals enemics. No jaquíem cap cap pollós que no rodés ensangonat i ple de verms vers les goludes clavegueres.

Esporàdics, brollàvem pertot. I les victòries dels resistents es repetien a cada lloc atacat, nit gloriosa que es recordarà, poble agraït, perennement.

(...)

De febres aflicte, el benaurat silenci se m'ompl d'irritants xivarris ininterrompibles; tebiet al taüt del meu cos encès, amb arrogància vull ignorar l'agònica misèria on em trobo, per a, a canvi, imaginar-me bordament a bord d'un vaixell amb veles maragdes i roses, bo i visitant les illes dels tròpics, amb llurs mosquits i serps i cuques portadors de prou pitjors malalties que la que presentment m'afligeix.

I mentrestant, em cantaven, sense que ningú de debò em cantés re, les putes absoltes. «*Absolt de què?*» — dic — «*Mai no pequí ni pensaments — tota perversió és inventada, nois! — és un insult contra els perversos qui som, doncs, els únics al món dels bípedes prou sans i naturals, i gens hipòcrites ni malparits*.»

Esdevingut coratjós, relaxat, califa del veler, jagut a la xamberga damunt la meua rasposa catifa de ràfia, em torno

a veure festejant la vigorosa bagassa, filla de forçuts llenyataires, la qual vaig un bon matí, mentre caçava al bosc muntat al meu cavall o estelló ros, que es banyava nua a la bassa — no arribava ni a estanyol — i em vaig fer la promesa que m'hi amulleraria, i fou aleshores on el drac de la bassa no vingué a molestar-la, on intervenguí assassinant-lo, i fent-lo coure després en una foguera, on, atrets pel fum, el ram sencer dels llenyataires dels encontorns, en horda dispersa, vingueren, com vespes de vesper, a fer-me bocins amb llurs destrals. Per això pateixo ara aqueixes desastroses luxacions, em dic.

On sento mon lloro imaginari que sincerament — mon lloro és el lloro perfectament adient per al pirata que als tròpics esdevinc — sincerament, dic, em diu: «*Crec que imagines coses; no sé si és la febre o que ets de mena fantasista...*»

M'he llevat per a anar a la comuna i tot em fa mal. I entra la bagassa vigorosa, la meua dona, i fa: «Ai pobrissó! Sempre fent-te el valent, i n'acabes desfet.» «Perdona» — li dic — «No ho faré més.»

I llavors me n'adon que duu el meu lloro mig plomat penjant d'una mà. O potser és un pollastre...?

«On és el meu lloro?»

«Encara al·lucines, noi.» Tret que qui em respon és la grassa cuinera aborigen, i segur que la sopeta d'avui serà de lloro o de pollastre, tant se val, «La qüestió que et tornis a posar bonet, que et tornis a veure les orelles d'ase que darrerement fots, que t'has aprimat tant, sembles un imperdible, una agulla cargolada i geperuda, ai què em fas dir, no em distreguis, que tinc feina...»

El lloro és la cuinera, concloc. I si la meua conclusió és la correcta potser no menjarem avui sopeta de lloro, ans arròs amb sípies i petxines i seitons, que prou em vindria més de gust.

I ara que dic 'sípies', te'n recordes, em demano, quan encara la pàtria era envaïda pertot, però no pas encara com ara, anorreada i esbocinada sense remei aparent, i hi vèiem espies enemics pertot arreu, i ens avisàvem, als bars, als restaurants, als parcs, a les festes, «He vista una sípia a la barra; hi ha sípies al banc de l'esquerra; serveixen sípia a la taula del fons…» I sabíem on tothom callaria llavors. Fins que els repel.lents no fotessin el camp, o si trigaven gaire, ja érem nosaltres qui tocàvem pirandó.

Lleugerament heroics temps enyorats… *Ai sí! Ma mare tan grossos i els meus tan petits!*

(…)

Vergonyós, als tròpics tothom anava mig despullat o despullat del tot; només eu servava l'enigma del meu sexe pròpiament tapadet.

Com s'esdevé sovint amb noietes d'aquella (suposadament tendra) edat, allò es veu que aixecà la curiositat de certes molt mogudetes rossetes. Rossetes com la palla, minyonetes qui (com qui diu, badallant del conyet) es despertaven al món.

Havia de passar un jorn o altre, a la platja mateixa,

m'atacaven ensems, a l'uníson, en esbart. I ara les exercions, els amunts-i-avalls, mentre em despullen. I llavors la decadència, el desencant — diguem-ho clar, el destrempament, car em veuen trempant desesperadament.

Bah! Una altra de tantes de larves exasperades!

I abans d'anar-se'n, totes desdenyoses i despagades, em trepitgen amb irritació i àdhuc esquírria, les bategoses 'parts'. M'haig de servar la pobra adolorida collonada.

Ben merescut, massa poc. Fui culpable de vacuïtat. No hi ha misteri. No amagava al capdavall cap interessant secret; res per a admirar, per a presumir-ne, per a esglaiar, per a fer xerrotejar animadament les minyonetes.

Res, noies, res, un altre cos que només atapeeix, afetgega, escombraries, amb una petita aixeta perquè el suc pestilent de la fermentació, la descomposició, no s'hi estanqui en excés, ço que ja passaria de mida, escolta. Ves què hi vols fer? Això dels homes, cap sorpresa; tots són iguals.

L'ingredient més contundent en situacions com aquella és la serenitat. Serè, no dic pas re. La tempesta sembla haver fet figa. Les rosses s'aigualeixen a l'oceà, i allò els apaivaga, crec, la neguitosa enrònia del sexe, si més no durant l'instant que aprofitaré, sota les befes dels presents, per a tornar-me'n al meu catau.

Als tròpics no s'hi està gens de bé, i els habitants tots plegats hi són o serps o serpetes, i els insectes gegantescs. Les fiblades fantàstiques. Les infeccions degradants. Saps què? Ja s'ho fotran. Mai més.

(...)

La gènesi del meu impertinent, incessant, sempre present, empegueïment ja em ve de ben petit. Quan comparava el meu destí aparentment privilegiat en comparació amb el de les cuquetes i els insectes de tota mena i mida. Quins mèrits eren els meus per a merèixer millor, si més no amb una vida més llarga, per a comprendre re, i per a esmenar'm on m'errava i pogués. Ells, llur vida, molt més putejada que no la meua. Ni pensaments de poder-les comparar. De més a més no sabia ni com podia demanar'ls perdó per la meua mai guanyada tiferia, pel meu lloc d'incrementable puixança adquirit per sobre d'ells. El benifet immerescut, perdoneu, nois. Sobretot, merdós sant-jordi de les cuquetes i les aranyes, i àdhuc (*encara més pecat!*) els muricecs i tot! Sobretot, dic, quan havia de matar'ls (oh assassí!) perquè les dones embogien. «*M'entrarà al cony! M'entrarà al cony!*»

Soc una merda i tanmateix una merda exalçada per la seua condició d'haver heretat un cervell més complicat i una vida més llarga. Sense haver-s'ho guanyat. Perquè sí! Quin escàndol!

Elucubrava tèrbolament així jagut enmig del guaret, i algunes bestioles se'm mig atansaven a ensumar si era prou mort per a començar d'atipar-se'm. Magnífica troballa, devien pensar els més erudits d'entre ells, un cadàver fresquet. L'únic que put a extremunciat; altrament, perfecte; un hom forà un bajà d'abstenir-se'n i rebutjar una ganga com aquesta.

Els insectes, rai, els jaquia que se servissin; una fibladeta i

un granet ci i lla, re; ara, els qui més grandets volien clavar-m'hi la ferramenta o el bec, això, ep, massa és massa. Els esglaiava com el més fastigós dels espantalls. Ço que m'empegueïa d'haver fet, mes quin remei! Hom fa el que pot. I no pot gaire. L'univers és fet d'injustícies sens fi. Enlloc, si ets home de seny, no pots, si hi penses, trobar recer contra el fet de la teua infrangible, i tota mena d'assossec ni benaurança que assolissis fora trair-te, fer trampa contra tu mateix.

Si tothom no és feliç, per què tu en fores? Una impossibilitat palesa, incontrovertible. Ho pots pretendre, això sí, però a qui enganyes? Només als peples qui s'han cregudes les falòrnies més repel·lents, com ara que la vil fal·làcia que existeix la possibilitat d'atènyer cap mena de llivell d'ànima il·luminada... (Això d'*ànima il·luminada*, què cony vol dir aqueixa carallotada...?) I si t'ho creus tu, plepa, per tu fotràs. Viure com la fava més fava. Desgraciat! Et moriràs transfigurat per a l'eternitat en un altre pet molt fètid. Benvingut al paradís dels pets irrespirables.

(...)

(*Trescant obedientment volcà amunt*.)

Hordes ens llencem de cap boques dels volcans actius avall;
l'infern on es tornava la terra, fa l'infern del volcà menys infernal;
tot s'aprofita;
cremar per cremar, fem-ho net.

Els qui volíem viure un milionet d'anys pel cap baix ara fem
cua per a fotre'ns d'una puta vegada daltabaix;
alguns furetejàvem neguitosos perquè el nostre torn no
arribava mai;
els del davant semblaven avençar com coleòpters indolents,
com si no tinguessin gaire pressa per a rostir.

Romania, tot fent cua, despitat pel fet que n'hi havia haguts
tants qui, malagraïts, no cregueren en ma infal·libilitat quan
ci i lla pronosticava exactament aquesta situació d'ara.

Cert que mai no fui prou reconegut pels meus innombrables
talents premonitoris, els meus dots de predictor d'aquella
horror de tortura que se'ns atansava i que ara doncs ens
destrueix irremissiblement, mes, ai, massa lentament;
si no us crèieu el que dic, només us calia escatir-ho a les
hemeroteques, si encara en romanguessin, en aquest món en
flames, de si fa no fa il·leses, i no pas fetes cendres per un
Sol venjatiu;
sempre havia dit som massa cobejosos, fotrem del món un
infern irrecobrable, i au, ja hi som;
els oceans són morts, mentre la terra, absolutament
plomada i exhausta, a les últimes es mor en l'agonia;
i doncs ja ho veus, delejant de fotre'ns daltabaix, bo i fugint
del maleït irrecobrable infern.

A frec de llençar-me cràter encès avall, un noieta angèlica
em demana «*No érets tu qui deia, qui ens prevenia que…*»

«*Massa tard*» responc, i de bracet ens incinerem;
tardana amor.

(...)

No gaire lluny nostre, algú, de marcat aspecte patibulari, i amb ridícul carrincló uniforme, s'empatollava incomprensiblement en la molt contemptible i viltinguda, i infame, xerrameca de l'enemic, i ens dèiem, «*Què deu dir aqueix desgraciat, brandant com un espantall el seu fusell?*»

I allò desfermava en els més rucs d'entre nosaltres una espúria fúria que feia riure i pudor, car, com és palès, «tota passió és cagarrina» i que «les passions ens fan fotre les pitjors maleses i bestieses»; sembla que calgui arribar a vell per a comprendre-ho; ires, enveges, sobergueries, luxúries, fanatismes, malament rai.

Els indicàvem d'esquitllentes que entre poc i massa, vós.

Hom els donava, perquè potser s'apaivaguessin, un cínic cop de bec a la galta rasposa, i els preàvem «la forta manifestació que exhibiu de perseverant fidelitat a la nostra llengua, única oceànica», però els advertíem que calia moderar els esforços que no portaven enlloc, i guardar així doncs les forces per a quan calgui (com ara mateix i tostemps, car som en hores d'emergències) anar-hi de mancomú, tots a una, i gaudir i rebre encara amb prou salut els (ineludibles, de moment elusius) triomfs dels alçaprems, on, «abans que l'esforç no ens exhaureix, hem tanmateix reeixit d'obrir de bat a bat les portes, finestres i reixats que empresonaven la nostra llibertat com a nació».

Calia no dessagnar-se en accions si fa no fot suïcides.

Tornàrem capcots al nostre vaixell, a pescar-hi els nostres peixos, ben obedient, sense mostrar aparent hostilitat al sospitós ninot fastigós qui ens treia de ca nostra. Era un ninot qui tot al voltant anava curull (un batalló sencer pel cap baix) amb l'afegitó d'altres repel·lents monstruosos titelles qui se li assemblaven — com si anessin repetits.

N'hi havia tanmateix d'endarrerits qui ens trametien estranyament hipnòtics missatges, amb vults molt trists, i claferts de plors i llàgrimes, com si patissin, silentment i íntima, tràngols extraordinaris.

Eren incògnites que no érem prou sagaços per a desxifrar. Volia dir allò que eren en tant o més risc que no nosaltres mateixos d'al capdavall no ésser capaços d'atènyer l'endemà? Que per a mantenir la disciplina no n'hi havia prou, entre el bàrbar despietat enemic, amb greixar-los amb l'escalforeta amable d'un petonet de tant en tant a la galta, ans que els calia el càstig de la tortura i en acabat el públic vergonyós afusellament o esquarterament?

Per què marejar-se amb els enrenous soferts pels fètids rangs i rengs de l'adversari?

Home, perquè tot s'ha d'aprofitar, especialment les petites esquerdes on encastar-hi clandestí el bec infiltrat de l'alçaprem que els viola l'aparentment hermètica ingent estructura assassina on es congrien i es conxorxen, tots ben atapeïts (mamotrecte massiu; com qui diu, tanc metàl·lic immens, que hi càpiga tota l'horda barbàrica qui de fora ha vingut i ens ha tret de casa — segons ells, per a l'eternitat), per a ficar-la en marxa i arranar tot allò que és nostre, i volen sembrar-nos-ho d'àcids i sals, perquè per a després més tard, quan de nosaltres no en resti memòria, arrabassar-nos-ho definitivament — *oi? no fotem!* — *com si*

no els coneguéssim!

Per a la nostra malaurança, fa segles que els coneixem massa.

(...)

Mentrestant, surt a escena com sempre el mateix expeditiu autòcrata qui, com arnat espectre tentacular increpant el públic en qualque absurda peça de teatre vàcua i repugnant, ordena el seu exèrcit d'espectres tapats i armats que ens facin ensenyar ben paleses les nostres targes de puritat de sang; tots els qui mostrem targes trucades, mostrant puritat de sang en cossos tanmateix que ens denuncien com a estranys, posats de genolls, som instantàniament abatuts.

Aquesta breument (en un full i prou, i prou n'és prou per a qui sàpiga comprendre) és la història del món habitat pels vils i malignes, molt malaurats, malastrucs humans.

Previsible, vós.

Res a fer-hi. No cal tombar full. Rere aquest full, tot és en blanc.

(...)

Ara us ho diré, i que se us gravi a la pedra tombal del cervell mentre naixeu: «L'univers on tots plegats no som és un principat entre tots els altres universos possibles a l'ample i llarg d'allò que en diem, sense saber què cony ens empatollem, "*temps*".

«I aqueix principat té un únic Príncep, senyor de tot. I aquest Príncep es diu Mort, i mana un únic manament: "*Que tot ha de morir, i santes paus*".

«I això fins que, amb el seu principat, que és l'univers on tots hi fotem el mec, el nostre únic Príncep també no es mori.

«*Bona nit, noi. Bon treball!*»

(...)

}{}{}{ }{}{}{ }{}{}{

Llibret dos dels Equilàters.

(*Llibre enllustrat*.)

Quelcom o altre sents que el cos et rosega. Això rai, els qui hem habitats els soterranis tota la vida n'estem acostumats. Els soterranis, ca? On tants d'irresolts misteris no romanen secretament enterrats.

Quant als qui ens roseguen la corpenta, sí, ves, què hi vols fer? És inevitable. Al capdavall, tothom, grossos i petits, naixem per a discretament menjar, i per a ésser totalment menjat.

Se'ns menja el foc.. l'aire la terra l'aigua… Se'ns menja un innombrable nombre de bestioles, amb nom i sense… Se'ns mengen els cucs, i les cuques, i les feres de tota mena, les enormes, i les minúscules i microscòpiques… T'instal·lis on t'instal·lis (o més aviat t'instal·lin les circumstàncies), tant se

val on, els claus i els esperons dels rosegadors de tota mida se't cargolen insistentment, sense mai interrompre's. T'ocupen la carn, i no els desnones ni que hi posis tota la més amarga rancura (o, al contrari, el més llampant goig) del món. Sentimentals, emotius, et volen acompanyar en l'esdeveniment, no pas sense importància, de la teua (i en conseqüència segurament la llur) inexistència definitiva.

Som muts i el nostre diàleg de la nostra mudesa se'n deu ressentir.

—Tret que, no te n'oblidis, ens entenem si volem, afanyats amb signes i ganyotes.

—I, és clar, quan bombollegem bromeres epilèptiques, també ens fem entendre, també.

Els nostres trets, els d'una, com els de l'altre, s'han anats degenerant amb el pas de les consumpcions que consumíem, i sobretot les consumpcions dels innombrables consumidors qui (sobretot part de dins) ens consumien.

—Els nostres vults de voltor escarransit i esvellegat, i de xarpes ensangonades... Sort que manquem de miralls... I sense llum, què hi veuríem...? Més ens val, no veure'ns. Uns aspectes d'allò més abjectes... Estimats, però. No en tenim pas d'altres!

—És el que cal; i al capdavall qui altre ens veuria? Som domèstics integrals, no ens belluguem mai de casa; tot això que ens estalviem en potingues... Car ja em diràs quin cosmètic ens rem... Redimeix.

— I no serà pas la natura que pagarà la remçó tan antinatural de tornar-nos — no diem pas a l'origen — a un

estadi més satisfactori de la nostra edat, quan amb el sòlid lleny de la força de la jovenesa amarràrem al nostre soterrani, i ja no ens n'ha tret (perquè no han pogut o volgut) ningú. Potser perquè, infectes, anem armats amb armes tangibles i millor, les intangibles, vaporoses, del letal contagi.

Car devem ésser-hi d'allò més, com se'n diu, provectes.

—Amorfs, amb tot el lleure assequible, eixivernàvem sense saber, però, pas ni a quina saó ni estació fórem fora.

L'edat nostra, ran que hi som, no l'hem comptada mai. Mancats d'allò que en diuen calendari; mai no n'hem tingut cap enlloc; segurament que, amb els nostres ulls de cendra, no el sabríem pas llegir; d'altra banda, amb el nostre tarannà orc i repelós, tenebrós com l'ambient on ens immergeixen…

—Hi toques. Horitzons de tenebres pels quatre cantons.

—Tu recordes cap altre indret on sojornàrem? Segurament on som ja hi vam néixer.

—Engarjolats a un abís de viciós resclum, entre murs ciclopis.

—Abduïts i cardats dins aqueix incomprensible bordell.

Al soterrani, reialme dels espècimens intrusius, remots i aleatoris, mai no sabràs qui se t'hi ha ficat fins que durant la fosca màxima de la nit no et venen fanàticament a demanar-te el vistiplau per a emprenyar-te, amb llurs esfereïdors tentacles, més que no mai.

—Oi que últimament hem de parar compte sobretot amb els marts de les foscors qui ens volten, orbs, pels peus, i ens fan entrebancar?

La llum, de camins, molt de lluny en lluny, ens arriba, molt feble, del soterrani de dalt, el qual deu tindre dalt de tot, un embornal com el nostre, per on arriba la llum del soterrani que hi tenen damunt.

—Tret que hi tinguin la superfície mateixa, i llavors prou deuen poder! Llum enlluernadora i tot!

—Què dius? L'enlluernament ens fora fatal! Com si ens fregien.

A l'estrany, oldà, inextricable, superfície, ens imaginem que hi deu haver qualsevol Proteu fastiguejat qui exhorta i fastigueja el poble sotmès i tanmateix agraït, cridant més fort encara que no els criminals aeroplans que, cel furient avall, s'estimben, amb llurs bombes penjant, pertot.

—Ens creiem i tot sentir els sanglots desesperats del públic atès i nafrat, que, de tan aguts, transcendeixen tots els llivells, de la superfície ençà, passant per les lleugeres degradacions dels terrenys, fins atènyer els no gens llausangers, ans renegaires, testimonis qui som nosaltres, els abandonats del tot.

—Si fóssim prou alts, o amb els mitjans de qualque mena d'escala alta, com ens amorràvem a l'embornal! Com als dotze mugrons de la truja de la llum!

A les perennes fosques, ens hi belluguem, o perdem forma, i se'ns apirrossen tòrax i abdomen, com a les mosques balbes.

—Som com mosques balbes a les palpentes...

—Som com expectants crisàlides qui ens despertarem a la vida de veritat tantost no ens trobarem, ben aviat, al reialme tot clarós — l'esporàdic paradís — de la ultratomba.

—Mentrestant, no ens podem estar. Si mai per l'embornal hi rellisquen o rodolen pinyols, els plantem.

—Arriscada bretolada, car per què afegir-ne, vull dir, una esperança inútil, a les nostres misèries? Com si no en tenim prou. Quant no trigaran a aparèixer els fruits? Massa tard. Ja no hi serem. Ens haurem soterrats mútuament...

—I recíproca; aquest era el tracte; una altra ruc il·lusió de jovenesa...

—Impossible d'acomplir, absurda, però hom s'hi adapta, fa el que pot; no pas?

—A part, és clar, que quins fruits creixen en la fosca? Amb els bons bolets estem condemnats a tindre'n prou.

—Estem-nos-en de plànyer's-ens. Sempre podíem trobar-nos en pitjors condicions.

—Això segur. Això sens dubte.

S'esqueia suara que, havent com qui diu espigolat, entre allò que ens cau, un talla-robes i bo i degustant-lo, hom hi queia de sobte...

Havent tastat de bell nou el talla-robes (car és clar que hom es nodreix amb els esbarriats invasors qui trobem mínimament tròfics, menjables — crus i tot, no cal dir —

llangardaixos, serps, rats, gats, escarabats, aràcnids, musaranyes, ocells tocats de l'ala... — i granotes i crancs, i tots els altres elements riparis, amb els quals les inundacions de dalt de trast en trast no ens recompensen...), una memòria llunyana fa acte de presència...

—Te'n recordes si tinguérem temps ha un fill? Un fill o una filla?

—Fill o filla, tant se val, indistingibles, cap diferència, elements ambigus.

—Em resta la impressió qualque part dins el sensori que, ben xicotet, s'enfilava per les parets amb una facilitat que feia feredat...

—I tant! Ara t'entenc; ara veig d'on et ve la pensada; especulàrem si no era pas producte d'un genitor talla-robes. Un talla-robes qui es ficava al cau equivocat i el resultat era el nadó estranyot...

—Estranyot o fenomènic. Un exemplar per a servir d'exemple. Diguéssim potser que era mig i mig — mig talla-robes, i mig com nosaltres.

—Te'n recordes? O ho somiàrem? Un bon dia o altre, a l'hora que fos, pujà amunt amunt, coronà el mur, i partí per l'embornal; no l'hem vist mai pus. Deu fer... qui sap les èpoques...

—Com se'n deu dir, de pujar del soterrani?

—Qualsevol rucada com una altra. Progrés ascensió evolució...? 'Destí manifest'...? Civilització...?

—Impel·lit a anar amunt, el marrec!

—Una set, o una fam, ell, de descoberta, de saber com és, el món, valent, hàbil, saludable, heroic — sí, un fenomen, emparentat amb els antics forçuts qui re no acollonia, qui qualsevol de llurs falòrnies mentals i folles fantasies (llurs privats contes trol·làtics) calia que s'acomplissin (i si això no, penes massa fastigosament cruels se te'n seguien...).

—Com en Nessos, el centaure, el de la samarreta impregnada de mangra — tan bon pintor de ninots a les parets dels temples d'adés — crec, no em facis cas... a hom li passen pel cap subtils episodis simultanis, i desembullar-los de vegades costa...

—Una ànima animada pel mateix esperit que animà els clàssics herois, com ara Ícar, i Enees, cridats per les altures, a conquerir-hi nous espais, a escatir-hi què hi ha de nou i més remot, com ara si és veritat, l'existència d'aquelles quimeres fabulosament voluminoses de què parlen els mites...

—Basiliscs, opínics, calcatrius...? Elefants, girafes, rinoceronts, hipopòtams, centaures...?

—Qui no caurien mai pels embornals innombrables que ens deuen raure damunt, com escales fets de graons de buidor...

—Un bordegàs esdevingut protagonista de tragèdies escruixidores, qui mirava urta a urta els déus més brutals ni abassegadors de les altures inabastables, mentre nosaltres, massa lleigs i incapaços, som unes altres dues Fil·lis i Xantipa, no pas vult contra vult amb els més terrorífics monstres dels aires, ans casolanament vulva contra vulva, vull dir, figa contra figa, fregant-nos-les...

—Car oi que trobàvem palès que som tots plegats, nosaltres i els invisibles de dalt, en una mena de pagoda invertida (o millor zigurat cap per avall), i que és com si a nosaltres ens tocava de viure-hi al terrat, o a les golfes, tocant a la teulada...

—Esperant, qui sap, un moviment tel·lúric, tectònic, com es digui, que ho trastoqui i capgiri tot... Tot davant darrere... El de dins fora, el de fora dintre...

—Ben possible, és clar... Car ca que també asseguren les històries que la gàbia on tot hi cap (la Terra, fa?) és boterudament rodona i que tindria d'estrany que rodolés de tant en tant... Una revolució global...

—Creus que ha atesa la superfície i tot, o encara roman fent la viu-viu pels soterranis diguem-ne superiors?

—Qui?

—Qui! L'Equilàter, cony!

—Ah, el marrec...

—Oi que l'apellàrem Equilàter? Qui sap per què.

—Potser perquè amb ell fèiem triangle, i ens equivalíem — un de nosaltres, tant se val quin, valia tant com els altres dos.

—Això deu ésser, sí; o quelcom de semblant. Quines històries també, les nostres; no creus?

—I tant; unes històries que portem, per força, darrere,

embolicades com els geps a la nostra esquena — o a les nostres ombres, si en projectéssim...

—En projectem amb les bombes i els incendis del defora. Ens n'arriben de camins... Lluïssors i rebomboris... I així ens tornem per uns instants espectres... Espectres! No diguis que allò no és divertit!

—Un espectacle gairebé cada cop inèdit, sorprenent, abracadabrant, tens raó. Espectres, *ha-hà!* La conya, tu! Un circ amb els pitjors rebuigs, els indesitjables qui cap altra mentalitat, que no fos nul·la com la nostra, mai no acceptaria...

—De qui parles...?

—Dels herois, dels mítics, d'ara... Com més evolucionats, més civilitzats, més progressius... més armats amb armes com més anem més assassines... d'extinció total... d'una destrucció més massiva... Si creus que existeix un univers, amb espectres i sense, ja ens en podem acomiadar.

—Crec que me n'acomiadí en néixer...

—Ben fet; el seny, a tu i a mi, ens ve de mena.

Dormíem molt. Sempre era de nit per a nosaltres. Nit d'infinit, amb sorolls ambigus, sospitosos, de trencadissa, d'enderrocament i de ruïna, de persecució, i de grunys i escarritxos de bèsties ferotges, remugant i rebregant-se amb bromeres de ràbia... Un perill continu. Cal no fer-ne cas.

—Creus que vindrà mai a treure'ns-hi, d'aquest forat?

—Qui?

—L’Equilàter?

—El Jove?

—Qui altre?

—M’estranyaria un munt. Ni se’n recorda, on som. Ni qui som. Enfangats en l’engranatge crònic de l’anonimat més pervers. Les probabilitats, doncs, són nul·les. No ens farem pas il·lusions. Les il·lusions són malaltisses.

—Només ho deia per dir...

—Ja ho sé. Treu-t’ho del cap. Ací on som ens hi acabarem de podrir. I en paus. Feina feta. Satisfets.

—Satisfets ho dubto; fora enganyar-se tot sol.

—No hi ha ontocom, no hi ha enjondre, no hi ha enlloc més. Els altres llocs, prodigis exigus, no existeixen altre que com a hipèrboles de la imaginació, tan esbiaixada, tan curulla de bestieses. Però segur que hi toques. Satisfets, només els massa taujans.

—Hom exagera sovint donant raons, s’embranca i s’embala, s’envola sense mirar prim. Una propensió secreta fins i tot per a hom mateix, innata, com qui diu, vinguda amb el cabal genètic. Qui menys parla, més raó té.

—També, també.

—No penses que fora una grata i immensa sorpresa? Si qualsevol camí, no gaire en el futur, el Jove vingués a ensenyar-nos la seua descendència! Tanta gràcia que

m'hauria fet conèixer els nets!

—Aquell cabrit no vindrà mai. Ni amb nets ni amb bruts.

—Quina il·lusió veure'ls, els petitons, tanmateix!

—Tornem-hi amb les il·lusions. Per a trobar-te amb la desil·lusió dels petits monstres. *Dragolins!*

—Dragolins? Per què ho dius?

—El nostre fill (o filla, és clar), ni cuca ni moixó. No te'n recordes la fila, l'aspecte, l'oldana estructura de la seua carcanada?

—T'imagines, però? «*L'alpinista Equilàter, campió del món, visita els seus ancians genitors al confortable escarit aixopluc on despenen la resta de llurs escasses hores damunt l'esfèrula...?*»

Tot allò que mengem ens sap greu d'haver de menjar-nos-ho per les maleïdes exigències de l'existència. Ens en anem sempre a un racó, avergonyits, i ens amaguem mentre masteguem. Amb un sentiment de culpabilitat, àdhuc amb una patent humilitat davant una altra vida extingida, tot i que potser sigui només la d'un nap o d'un bocí de nyàmera rodolats qui sap de quin possible llivell de les ignotes altituds...

Tan avall, no sentim mai ploure. Les inundacions que de tant en tant no s'esdevenen no sabem pas si són naturals o provocades. Provocades per les estranyes estratègies de les batalles que cerquen els millors modes de fer perperir la major part de l'enemic inventat. Les guerres al món mai no han dit prou. La història és una horror de guerres

desbocades, i les pluges hi deuen ésser, empescades per l'horroritzada natura mateixa, per a netejar tanta de sang vessada per caprici pels criminals qui sempre manen. Voler manar ja és criminal. En lloc de matances generalitzades, haurien, les pegues majories de dalt (tret que són massa idiotes per a aplicar la solució), de matar selectivament els qui manarien. Llurs intencions, de ben aviat que són vius, ja els denuncien. Una ràbia contra els vivents. I no n'hi ha cap que no menteixi amb cada mot que diu. Per a salvar la humanitat, són ells els qui haurien tantost de patir la mort que prediquen per als altres.

}{}{}{